

BIOTEHNIŠKI
CENTER NAKLO

ŠTEVILKA

55

MLADE BRAZDE

KAZALO

NAŠA STROKA	3
LITERARNI PRISPEVKI	12
BITI DRUGAČEN POMENI BITI UNIKATEN	17
OBŠOLSKE DEJAVNOSTI	25
RAZMIŠLJALI SMO.....	30
TEKMOVANJA.....	33
SLOVO ZAKLJUČNIH LETNIKOV.....	35
ZGODILO SE JE	38
ZGODILO SE BO.....	38
KRIŽANKA.....	39

Mlade brazde, glasilo BC Naklo – Srednja šola,
Strahinj 99, 4202 Naklo

Uredniški odbor: Andreja Ahčin, Majda Kolenc Artiček,
Marcela Koren, Urška Simjanovski, Marta Skoberne,
Tatjana Šubic, Katja Čop in Nika Berčič.

Avtorji fotografij:
dijaki in profesorji BC Naklo.

Tiskano v Kranju, 400 izv.

Priprava za tisk: Tiskarna OMAN, maj 2012

UVODNIK

Naši dragi bralci!

Pred koncem šolskega leta smo ponovno z vami, in sicer vam za poslastico prilagamo posebno novost ...

Najprej bi vas srčno rada vprašala, če ste kdaj, mogoče samo za trenutek, pomislili na to, kako je biti drugačen in kaj sploh pomeni izstopati iz množice?

Danes ima drugačnost veliko socioloških razlag, kar se tiče njenega pomena, seveda.

Vendar kaj to pomeni za vsakega posameznika?

Tudi mi smo veliko razmišljali o tej temi in jo želeli deliti z vami.

Biti drugačen pomeni imeti tisto, česar drugim ni bilo dano dobiti.

Biti drugačen pomeni narediti in videti stvari, ki si jih drugi niti predstavljati ne morejo.

Biti drugačen včasih pomeni sanjati tisto, kar je drugim čisto brezvezen vsakdan.

Biti drugačen pomeni biti unikatni.

Zato vas lepo vabim, da pokukate v našo novo prilogo ter pogledate na življenje z očmi nekoga drugega – z drugačnega vidika.

Nika Berčič, 2. M

NAŠA STROKA

PROJEKTNO DELO

2. in 3. aprila smo imeli projektne dneve, torej delo po skupinah, na katere smo se morali predhodno prijaviti. Izbirali smo lahko med 36 različnimi vsebinami, kot so: naravna kozmetika, priprava gred, vosek, floristični design in podobno. V tem terminu so se nekateri odpravili na ogled Pariza, Londona in Tehničnega muzeja v München.

Med dijaki smo izvedle kratko anketo o projektne delu.

Projektne dnevi so večini všeč, saj spoznavajo različne stvari in pridobivajo nove izkušnje na področjih, ki niso del njihovega obveznega programa. Všeč jim je terensko delo in pa seveda tudi to, da ni pouka.

Nekaterim dijakom pa projektne delo ni všeč, saj menijo, da je premalo izbire, da je delo prenaporno in da se ne naučijo ničesar novega.

Dijaki so predlagali:

- da bi imeli projektne delo cel teden,
- da bi bilo še več izbire in
- da bi prej zaključili z delom, npr. ob 12-ih, ali da bi vsaj kasneje začeli.

Tanja, Daša in Pia, 1. M

Ameriška ambasada

V ponedeljek, 2. 4. 2012, smo obiskali Ameriško ambasado v Ljubljani, kjer je zelo strog režim, zato so nam na vhodu vzeli osebne izkaznice in torbe. Stavbe tudi nismo smeli fotografirati. Najprej nas je tajnica Megan Monfort odpeljala v pisarno, kjer nam je razložila osnovne stvari o ambasadi. Potem je v pisarno prišel Martin McDowell, vodja oddelka za politično-gospodarske zadeve, ki se je trudil z nami govoriti slovensko. Bil je zelo prijazen. Imeli smo čast, da so nas povabili še v pisarno gospoda Josepha A. Mussomelija – glavnega ambasadorja. Razložil nam je mnogo stvari v angleščini. Ponudil nam je tudi piškote in nam na koncu podaril nekaj spominkov. Preden smo zapustili ambasado, smo se skupaj še fotografirali. Mislim, da smo vsi odšli zadovoljni, saj smo se ta dan veliko naučili o delu na ambasadi, poleg tega smo vsi govorili angleško in tako utrdili svoje znanje angleščine.

Eva Šimnovec, 2. L

STROKOVNE EKSKURZIJE

Pariz

Vsi polni pričakovanj smo petek dopoldan presedeli še v šoli in nestrpno čakali na zvonec, ki bi oznanil konec pouka. Ko smo ga le zaslišali, smo kar najhitreje zdirjali iz učilnic domov pripravljat kovčke za nepozabno petdnevno ekskurzijo. Ob 6-ih zvečer smo že sedeli na svojih sedežih, urejali »povštrčke« in se obračali tako, da nam je bilo najbolj udobno, saj nas je čakala petnajsturna vožnja čez Avstrijo, Nemčijo do našega cilja . . . Pariza.

Sonce je bilo že visoko na nebu, ko smo začeli z ogledi. Najprej smo se ustavili v Reimsu, kjer smo si ogledali cerkev, v kateri so kronali kralje, nato nas je avtobus pripeljal do hotela, da smo lahko odložili prtljago in napolnili baterije naših fotoaparatorov, saj smo jih na vožnji po reki Seni zelo potrebovali. Po večerji v mestu smo lahko kupili prve spominke za domače in prijatelje. Prve noči v Franciji pa še zdaleč nismo prespali. Pomešali smo se po sobah in dolgo v noč premlevali, kaj smo že videli in kaj nas še čaka v prihodnjih treh dneh.

Laura Šimnic, 2. M

Budilka nas je s postelje spravila že zelo zgodaj, saj nas je čakal naporen dan. Po jutranji kavi in francoskem rogljičku smo se odpravili raziskovat znamenite palače, ki so znane po vsem svetu. Na hitro smo si ogledali ogromno palačo Versailles, ki so jo uporabljali bolj za oddih in druženja. Večkrat smo se peljali tudi čez Elizejske poljane, kjer stoji znameniti slavolok zmage, ki so ga zgradili na pobudo znanega osvajalca Napoleona. Sprehodili smo se tudi skozi muzej impresionistov – Orsay, se povzpeli na Eifflov stolp, zvečer pa občudovali mesto ljubezni v lučkah. Zadnja noč v hotelu je bila prekratka, da bi vse spakirali, zato so nam profesorji dali dodatno uro časa za pospravljanje in zajtrk. Čakala nas je še katedrala Notre-dame, ki je zares veličastna in vredna ogleda. Malo smo se še sprehodili po otoku, naredili skupinsko fotografijo, nakupili še zadnje spominke in se počasi odpravili proti domu.

V trenutku smo bili ponovno v domači Sloveniji, kjer so nas v torek zjutraj že veselo čakali starši, da jim zaupamo novo izkušnjo, ki se je prehitro končala in nam pustila lepe spomine na čudovito mesto, polno zgodovine, starih stavb in modernega turizma.

Vtisi iz Pariza

Pariz ... mesto ljubezni, mesto sanj – za marsikoga, tudi zame . . . Od aprila pa zame to niso več sanje, ampak spomini, ki jih imam na prelepo mesto. Marsikaj sem že pozabila, zelo dobro pa se spominjam svojih občutkov, ki sem jih doživljala pred odhodom in v čudovitem Parizu. Moje spomine so obarvali predvsem prijatelji. Kadarkoli srečam ljudi, ki so bili z menoj v Parizu, se nasmehnem, če slišim pesem, ki smo jo poslušali tam, me takoj spomni na družbo in na nasmejana usta, na vse, kar smo počeli in v čemer smo uživali. Bilo je zelo lepo in zato upam, da se bo ponovilo . . . naslednje leto pa v Amsterdam?! :)

Eva Markič, 1. L

To je bila ena lepših ekskurzij, zabavna in poučna. Ko se s sošolci pogovarjamo o ekskurziji, smo vsi enakega mnenja: »Bilo je noro, super, zabavno in lepo in prav vsi bi šli tja še kdaj, če bi le imeli možnost.«

Jure Čosič, 1. N

Od nekdaj sem si želela videti Pariz. In dobila sem priložnost . . . Bilo je res mega neverjetno. Ko sem stala na vrhu Eifflovega stolpa, sploh nisem mogla verjeti, da se vse to res dogaja. Ves program mi je bil zelo všeč, veliko smo videli in se noro zabavali. Upam, da bo še več takšnih ekskurzij.

Tamara Pestotnik, 2. L

Dolenjska

V mesecu maju smo obiskali kmetijsko šolo Grm pod Trško goro. Obiska so se na šoli zelo razveselili. Imajo zelo urejeno okolico šole, tako kot pri nas, zato smo se počutili zelo domače. Šola ima podobne kmetijske programe kot mi. Učenci so prisotni pri praktičnem pouku, od molže pa do spusta krav na pašo. Takrat imajo dijaki možnost bivanja v dijaškem domu, ker zaradi stiske s časom ne morejo vsega postoriti. Na dan našega obiska je bilo na posestvu zelo malo strojev, saj je bila večina mehanizacije na delu. Imajo tudi ekološki kotiček, kjer redijo samo ovce. Poleg krav imajo tudi konjski hlev, kjer se dijaki učijo o vzreji konj. Imajo tudi kokošnjak s kokošmi nove pasme – šentjernejski petelin. Na hribčku za šolo stoji manjši čebelnjak, tako da dijaki pridobijo tudi osnove čebelarjenja. V šoli je trenutno 588 dijakov. Šola ima veliko več površine kot naša, zato imajo dijaki več ur prakse v hlevu, v rastlinjakih in poleti na njivi.

Po ogledu šole smo se odpeljali na kmetijo Celestina. Kmetija je usmerjena predvsem v rejo mesne pasme bikov in v kmečki turizem. Nahaja se na lepem koncu gričevnate dolenjske, obdana pa je z vinogradi.

Obiskali smo še Kostanjevico – otok na Krki.

Ekskurzija nam bo ostala v lepem spominu zaradi sončnega vremena in degustacije dolenjskega vina.

Barbara Zajec, 3. Č

PRAKTIČNO USPOSABLJANJE Z DELOM

Norveška 18. 10.–30. 10. 2011

8 najboljših :) učencev nas je bilo izbranih, da smo bili 12 dni predani delu v tujini. Pet nas je živelo na obrobju malega mesteca Voss, kjer stoji majhna, zelo preprosta in zelo zanimiva šola, imenovana Voss Jordbruksskule. Šola s 150 dijakimi ima veliko različnih smeri izobraževanja: kmetijstvo, lovstvo, ekstremni športi, naravovarstvo ...

Drugi teden smo začeli s prakso.

Vsak dan smo zjutraj dve uri molzli na 5 km oddaljeni kmetiji, za tem smo na šolskem posestvu poskrbeli za čistočo prašičjih boksov, nato pa z robotskega traku kokošja jajca zlagali v škatle. Bilo je približno 900 jajc dnevno. Nakrmili smo še ovce in dopoldanska praksa je bila zaključena. Popoldne smo še enkrat očistili in nakrmili prašiče.

Nekajkrat smo se odpravili na bližnjo kmetijo, kjer smo gospodarju pomagali nakrmiti živino, on pa je zaključeval izdelavo novih boksov v hlevu, ki je bil sodobno opremljen z robotom za molžo. Zelo nas je navdušilo, da je bilo vse, kar je le mogoče, narejeno iz lesa. Gospodar je povedal, da je za delo porabil veliko časa, vendar je bila investicija zato cenejša. Na to kmetijo smo se radi vračali še cel teden in mislim, da je bil to za nas najboljši del prakse.

Norveška je zelo zanimiva in lepa dežela. Zdi se mi, da so Norvežani potrdili tisto splošno znano mnenje med ljudmi, da so »Severnjaki ali hladni Skandinavci zelo vase zaprti in ne iščejo stikov s tujci, če to zanje ni pomembno«. Z dijakimi nismo imeli tesnejšega stika, dobro smo se ujeli le z dvema kmetoma ter klepetali z njima, če je bilo le mogoče.

Zelo sem užival, saj smo se z vsemi dobro razumeli. Če ne bo druge priložnosti, se bom na prakso v tujino zagnoto odpravil sam, saj sem tisti prvi strah že premagal in postal zelo navdušen nad izmenjavami.

Anže Koželj, 4. Č

Punce držite se Slovencev

Prvi dan sta fanta preizkusila svoje lovske sposobnosti, punce pa kuharske, zaradi česar sem bila kar malo slabe volje, saj bi raje šla na lov. Torej, medtem ko sta fanta oprezala za divjadjo, smo dekleta pripravila obaro iz jelenovega mesa ter zelenjave. Delo smo izvrstno opravile, saj smo naše želodčke napolnile do vrha, moška predstavnik pa sta se vrnila praznih rok ter dolgih nosov, zato je mogoče bolje, da naslednjič ostaneta doma (malo za šalo, malo zares).

Ogledali smo si bližnjo farmo, kjer se ukvarjajo z ovčjerejo oz. pridelavo ovčjega mesa, natančneje ovčjih glav. Da, prav ste prebrali, ukvarjajo se s pridelavo ovčjih glav, kajti na Norveškem je pečena ovčja glava specialiteta. Seveda smo to kot pravi gurmani tudi poskusili in naj vam povem, da je bilo meso nad pričakovanji okusno, čeprav se je naš apetit občutno zmanjšal ter želodec skrčil, ko smo videli celoten postopek, torej od sveže do očiščene ter prekajene glave.

In sedaj stvar, ki je moje prijatelje najbolj navdušila: vožnja s traktorji. Šola ima svoj poligon, kjer se učenci naučijo voziti traktor. Traktorjev je bilo na voljo sedem (John Deere, Ferguson, Zetor, Class in Case). Bili so najnovejši in nismo mogli verjeti, kako profesorji zaupajo učencem tako dobre traktorje. Vožnja je bila zelo zabavna tako, da smo bili kar malo nejevoljni, ko smo morali oditi nazaj v šolo.

In kaj je mene najbolj impresioniralo? Kastracija. Nekega jutra smo prišli k pujskom. Jona je ravno zaključil telefonski pogovor in že je hitel razlagati, da pride veterinarika, ker bomo kastrirali pujske. Vprašal me je, če bi želela držati pujska med kastracijo. Skoraj bi me zadela kap, jaz tega že ne bi mogla početi, saj še nikoli nisem, zato sem mu odgovorila, da sploh ne vem, če bom lahko opazovala, kaj šele da bi ga držala. Ampak ker sem predstavnica nežnejšega spola in zelo radovedna, sem seveda držala pujska. Še ena zanimiva izkušnja več.

Moram priznati, da kljub temu, kako bogata in čudovita dežela je Norveška, mislim, da je čez Slovenijo ni. Norvežani so sicer zelo pridni in delavni ljudje, ampak o

zabavi ter druženju pa ne vejo prav veliko. Tako da punce – kar držite se Slovencev, Skandinavci so čisto preveč sramežljivi za nas.

Mateja Gradišek, 4. Č

Praksa v vrtnariji Nolina na Nizozemskem

S sošolko Moniko sva dobila enkratno priložnost, da za 14 dni odideva na delovno prakso na Nizozemsko. V ponedeljek, 17. oktobra, sva v zgodnjih jutranjih urah z Brnika poletela v Amsterdam, kjer naju je pričakal cvetličar Michael van Namen. Naslednji dan sem začel opravljati prakso v vrtnariji Nolina, do katere sem se dnevno vozil z javnim prevozom.

Prvi dan v vrtnariji mi je šef proizvodnje povedal nekaj malega o zgodovini podjetja in njeni viziji. Spoznal sem prvi del vrtnarije, v kateri so vzgajali vrtnice, ostale dele pa sem si ogledal v naslednjih dneh, med drugim tudi skladišče borze v Aalsmerju. Že prvi ogled je name naredil velik vtis, saj takšne velikine in sodobne mehanizacije za specializirano proizvodnjo rastlin v Sloveniji praktično ni.

Najprej je bilo načrtovano, da si le ogledujem proces proizvodnje, delam zapiske ter sprašujem o stvareh, ki bi me zanimale, vendar sem navajen biti zaposlen, zato sem hodil od delavca do delavca in jim pomagal pri njihovih opravilih. Vsi so me lepo sprejeli, čeprav so navajeni svoje delo opravljati sami. Delovno okolje v tem podjetju se mi je zdelo zelo dobro urejeno. Delavci so z delavnikom pričeli ob 7.30 ter imeli do 16.30 kar tri odmore. Odmora za kavo sta trajala 20 minut, najdaljši pa celo uro, namenjen je bil kosilu. Torej so bili na delu 9 ur, od katerih je bilo plačanih 8. Vsi so bili dobro organizirani ter vedno točni.

Med sezonskim delom dodatno najamejo še poljske delavce, ki zahtevajo bistveno nižje plače od domačih, poleg tega pa naj bi bili le-ti zelo pridni.

Država sama po sebi krajinsko ni ravno zanimiva, saj ima preveč ravnine, malo gozdov in pogoste deževne

dni. Imajo pa zelo zanimiv preplet vodnih kanalov, na več nivojih, velikokrat se kakšen meter pod kanalom nahaja travnik oz. pašnik. Če človek pomisli, da je bilo tu nekoč morje, in da se večji del ozemlja nahaja pod morsko gladino, so Nizozemci res mojstri v obvladovanju vode. Všeč so mi bili vetrni mlini ter značilne opečnate hiše v mestih ter vaseh. Predvsem Amsterdam kot zelo

staro tradicionalno mesto daje vtis bogate zgodovine. Vonj marihuane se vije skoraj iz vsakega bara. Rotterdam je popolno nasprotje Amsterdamu, saj je zelo moderno mesto z visokimi stolpniciami in svetovno pomembnim pristaniščem. Poleg kmetij redko vidiš večjo stanovanjsko hišo z velikim vrtom, kot smo to navajeni pri nas.

Všeč mi je bil tudi odnos potnikov na avtobusu. Vsakdo, ki je izstopil na svoji postaji pri zadnjih vratih, voznika ni le besedno pozdravil, ampak je v pozdrav dvignil tudi roko. Le-ta mu je vedno pomahal nazaj. Take navade pri nas vsekakor ni.

Preživela sva zelo zanimivih 14 dni, videla veliko novega, navezala stike in izboljšala rabo angleščine. Za podobno praktično usposabljanje bi se nedvomno odločil še kdaj.

Klemen Stanonik, 4. F

Raje imam delo v cvetličarni

Drugi dan bivanja na Nizozemskem me je zjutraj prišel iskat Michael in me odpeljal do cvetličarne Asarum, kjer sem spoznala lastnika cvetličarne Marca in Menna in tam zaposleni Karin in Christie. Veliko sem izvedela o delovanju cvetličarne, ki obratuje že 20 let. Vsako jutro jo očistijo, saj jim čistoča in izgled cvetličarne pomenita zelo veliko. Očistijo tudi rože, ki jih kupijo, nato začnejo izdelovati šopke, aranžmaje ... veliko truda vložijo v izdelovanje šopkov, saj jih na teden prodajo tudi do 150. Izdelujejo tudi po naročilu, zato imajo svojega dostavjalca, ki pride do 2-krat na dan in naročeno blago odpelje k strankam. Tudi mene je Michael naučil izdelovati šopke.

Pokazal mi je cel postopek, in sicer od čiščenja rastlin do končnega izdelka. Naučila sem se tudi dekoriranja venčkov in izdelala dekoracije za mize v restavracijah, kamor sva jih dostavila z Marcom. Z Menmom sem se enkrat odpravila tudi na nakup rastlin.

Delovni čas v cvetličarni je od 8.00 do 17.30, seveda z dvema odmoroma. Cvetličarna obratuje od torika do sobote.

V ponedeljek, ko je bila cvetličarna zaprta, mi je Klemen razkazal vrtnarijo in mi vse podrobno opisal. Pomagala sem nekaterim delavcem, kar je bilo poučno in zanimivo, vendar pa imam raje delo v cvetličarni.

Monika Rakovec, 4. F

IZMENJAVA - OBISK DEKLET IZ NORVEŠKE

V soboto, 5. 5. 2012, smo na našo šolo dobili v goste tri dekleta, ki so prišla iz Norveške za štirinajst dni, preko projekta Leonardo da Vinci.

Dolžnost Katje, Mateje in mene je bila, da smo jih v popoldanskem času spremljale, saj smo bile pred nekaj meseci tudi me na Norveškem in so tam lepo poskrbeli za nas. Prvi dan smo jim razkazale šolo in njeno okolico ter jim nekaj malega o njej tudi povedale. Povabile smo jih na Bled, da bi se s pletno odpeljale na otok, vendar smo se vse strinjale, da je predrago. Čas, ki smo ga imele na voljo, smo raje preživele drugače, uživale smo na sprehodu po Bledu in si ogledale njegove znamenitosti.

V naslednjih dneh smo jih odpeljale tudi v Kranj in Ljubljano, kamor je šla z nami profesorica Tadeja Fričovsky, ki je dekletom razkazala in opisala delček Ljubljane. Seveda pa je bilo dovolj časa tudi za nakupovanje, kar so dekleta z veseljem izkoristila, saj so cene pri nas nižje kot na Norveškem. Zadnji teden pa smo jih peljale v Piran in Portorož. Ogledale smo si mesti, znamenitosti in akvarij. Za konec pa so dekleta zaplavala v našem takrat še zelo hladnem morju.

Ana Car, 4. FD

INTERVJU S SYNNE, LINN IN MALIN

Ste kaj vedele o Sloveniji, preden ste prišle sem?

Vedele nismo nič, to je bila za nas še neznana država, kar je dobro, saj je vedno zanimivo spoznati nove države, nove kraje. Poznale pa smo dekleta, ki so bila v oktobru pri nas.

Kakšen je bil vaš prvi vtis o Sloveniji?

Naš prvi vtis je bil o vsem zelo dober. Všeč nam je bilo, da je tu zelo vroče in poceni v primerjavi z Norveško.

Kaj menite o praktičnem delu v šoli in na delovišču oz. v cvetličarni?

Z delom v cvetličarni smo bile zadovoljne, bilo je zanimivo ter poučno, videle smo kar nekaj novih tehnik izdelovanja šopkov in aranžmajev. Pri praktičnem pouku v šoli pa smo opazile razliko pri spodrezovanju rož. Pri nas krizanteme spodrezujemo z nožem, tukaj pa smo opazile, da so krizanteme na koncu zlomili, kar se nam je zdelo nenavadno, saj tega pri nas ne počnemo.

Ali vam je bilo zanimivo, kar ste videle v Sloveniji, je bilo premalo?

Bilo nam je všeč in nikakor ni bilo premalo. Peljali so nas na Bled, na ogled slovenske obale, na izlet v alpski botanični vrt Juliana v Trenti, v Ljubljano in še bi lahko naštevale.

Kaj vam je bilo najbolj všeč?

Izlet na slovensko obalo.

Kaj si mislite o Slovencih?

Menimo, da ste skrbni, dobri poslušalci in da ste zelo prijazen narod.

Kaj pa hrana, vam je bila všeč?

Bila nam je zelo všeč, se pa precej razlikuje od naše.

Če bi imele možnost, bi se še kdaj vrnile?

Seveda, vendar ko bi bile malo starejše, mogoče čez kakšnih 10 let.

Bi za konec želele še kaj povedati?

Všeč nam je, da imate na šoli živali. Bi pa še dodale, da se morajo nekateri profesorji naučiti angleško.

Mateja & Katja, 4. FD

LISA MAIER IZ CELOVCA

Dijakinje novinarskega krožka smo se pogovarjale z Liso, ki je pri nas na izmenjavi že od februarja.

Iz katere šole prihajaš?

Prihajam iz Dvojezične zvezne trgovske akademije, ki se nahaja v Celovcu.

Koliko časa si že v Sloveniji?

Tukaj sem že od konca februarja in bom ostala do konca šolskega leta.

Zakaj si se odločila za izmenjavo?

Moja profesorica slovenščine v Celovcu mi je predlagala, naj izboljšam svojo slovenščino, zato sem se odločila, da se udeležim te izmenjave.

Kakšni so bili tvoji prvi vtisi na tej šoli?

Ta šola je zelo velika. (smeh) Z novimi sošolci se razumem dobro, saj so prijazni in simpatični.

Povej nam nekaj pozitivnih in negativnih strani naše šole.

Positivna stran je, da imate toplo in dobro malico. Negativna stran pa je, da imate mrzav na šoli.

Kakšni so tvoji načrti za prihodnji študij?

V prihodnosti hočem študirati marketing ali pa oblikovanje. Kje bom pa študirala, pa še ne vem, mogoče celo v Sloveniji.

Ajda Lotrič, 4. FD

Haiku 2011/2012

Zimska Ljubljana
hladno srce
greje Beethoven

Sebastijan Zupančič, 3. F

Kletka

Tam v trnovi kletki, iz besednih trnov spleteni,
majhen je ptiček preplašen v temi.
V kletki je strah, obup in preplah, ptiček ven si želi
na svobodne poti!
V kletki čepi in si želi, a nima moči,
da v svet poleti.
Je lačen ljubezni in sit bolečin, ima jih preveč, kot
vojak brazgotin.
Mala duša neznansko oboli in po svobodi hlepi!
Takrat se prva solza obrne, na nebu pa se nova
zvezda utrne.

Pia Sobočan, 2. M

Zadnja dežela

Daleč izven mestne sivine,
tam kjer je največ sončne topline,
tam se skriva še zadnja dežela,
dežela brez človeške umazanije.
Čez gore in hribe segajo gozdovi,
ki dihajo namesto ptic,
tam so ravnine in bregovi,
čez katere odmeva divjine klic.
Čez prerije divji veter pleše
in vse povprek travnate lase prečeše.
A v daljavi zarja sije,
ki se z nebom in prerijo zlije.
Tam oblaki so žareče beli
in nebo je sinji ocean,
reke so svetleče ceste,
ki ptice vodijo drugam.
Tam luna kakor sonce sije
in zrak je čist kot živ kristal,
cvetlice so kot majhni sončki,
ki raznežijo srce in dlan.
V tej deželi zliješ se z naravo
in postaneš del vseh teh lepot,
širina ti razjasni glavo
in pozdravi vsako od tegob.
Tukaj um se ti razširi
in pozabiš obnoreli svet,
srce se ti do skrajnosti razširi
in pozdraviš vsako od človeških bed.

Pia Sobočan, 2. M

Iz srca

Ko me objame temna noč,
čutim, da izgubljam moč.
Telo se mi na bok obrne,
solza z lica se utrne.
Gledam luno, se smehlja
tem solzam mojega gorja,
v sijaju svojem pa ne ve;
na koščke mi drobiš srce.
In že v mislih sem pri tem,
da bližje sem ti dan za dnem.
A sonce se nikdar ne zlaže,
mi sliko pravo le pokaže.
Ko te zagledam, vztrepeta
vsaka moja mišica,
ti pa se obrneš stran,
pogled usmeriš kam drugam.
Tako pri srcu zaskeli,
kot tisoč nožev zaboli,
a vedno znova preživim,
da ni hudo, si govorim
ter se nikoli ne predam
in drugim raje te ne dam.
V srcuujem si to vedi,
v ljubezni, jezi ali bedi.
Oko me tvoje ne ugleda,
srce pa moje to spregleda,
to odpušča, hrepeni,
četudi ve, da tebe ni,
te ni in te nikdar ne bo,
povedalo mi je nebo.
Z menoj le v sanjah boš ostal,
ko jaz bom spala, ti boš spal.
Te sanje bodo moja sreča,
ko plamen svoj ugasne sveča.

Takrat porečejo mi vsi:
"Glej tudi on se ti smeji!"
Pokrila bi te vsa z objemi,
bila v nikakršni dilemi,
prekrila tvoj obraz s poljubi,
bila nikoli na izgubi.
A to utvare so in vem,
bilo je dolgo že pred tem;
sva skupaj preživela zimo,
žal vse to je zdaj že mimo.
Se vsako jutro zdaj zbudim,
si vsak dan čudeža želim,
popoldne vsako te ugledam,
vsako noč po tebi segam.
Če mi prijatelj rekel bi:
"Hej, tudi ti vseč si mi!"
ali pa v nasprotju s tem:
"Na živce mojim greš očem!"
šok, bi stresel mi kosti,
dokler le hoče naj boli,
ker vedela bi vsaj za tem,
pri čem pri tebi sem in s tem,
kako naj se do tebe vedem,
da se do brezna ne privedem.
Prijatelj moj, pomagaj mi,
mi hipoma odpri oči,
ter pokaži mi resnico
in prisezi mi z desnico,
da ne boš se norčeval,
če kdo ti mojo bo izdal
skrivnost, ki v sebi jo držim
tri leta, te med tem lovim
in istočasno si želim,
da s teboj nekoč jaz poletim!

NB

1. M

Bilo je 1. 9., ko vsi prestrašeni na sredno smo pršli,
eni bol k drugi inteligentni so bili.

Se spoznaval in predstavljal,
na skrivaj drug družga opravljaval.
Mejbi nismo top, a frendi smo vsi,
v teh dveh mescih v srce ste zapisal se mi.
Se objemamo in tolažimo, svoje skrivnosti mamu,
drug drugmo jih zaupamo, nobenmu jih ne izdamo.

Smo 1. M kot modeli,
mi že od rojstva vsi nasmejani in veseli.

Nismo lih popolni, mamu vsi napake,
mi delal bomo čudeže in za svet velike korake.
Znamo vse od bigle pa do nemščine,
vse od bajle pa vse do slovenščine.
Eni o matematki res nimamo blage,
zato mamu sošolko, ki nam nudi vsem razlage.
Ziher sem, da ne mara noben informatke,
mamu prfoksa, ki naj s sabo pobere grablce in lopatke.

Frau Sabina Smolej nudi nam vse,
dobro je da na njo, lohk obrneš se!
Ne vem, če lahko boljše sošolce bi dobila,
od zdaj naprej vse z vami bom delila.

Res da zdej smo mladi in naivni,
a ko bomo odrasli, vsi bomo vplivni.
Mejbi bomo res cveke dam nosil,
no, po tem loh vidte, kok ste nas naučil.
Zmeri govorite, da naj učimo se,
sej se bomo učil, k zastopl bomo vse.
Zdej nas loh matrate kokr vm odgovarja,
mi pa držal bomo skupi do največiga sranja.

Dijakinja, 1. M

Pogrešam Te Cajte

V parku kle na klopici pišem ta komad,
ogledujem si igrala, ki so za na odpad.
Kaj zgodil se je z mladino, kje so zdej vsi?
Zdaj še trileten otrok za facebookom sedi!
Lajka, komentira, profile prečkera.
Dandanes se mladina v sobo sam zapira.
Kje so tisti časi, k po ulcah smo se lovili,
se skregal s frendi, k igro smo izgubil.
Danes mladina samo za lajke se bori,
sprašujemo se kdaj, tisti dnevi so odšli!
Ko spoznal smo se z rokovanjem.
In ne prek chat-a s hey hoy sranjem!
Sej ne rečem, da jaz sem kej drugačna,
oblačna so dejanja in spomini, ki jih hočem obnovit.
Nočem spominov na ulco izgubit.
Žalostno je to da gugalnico le veter še zaniha,
pa še to le takrat, ko res močno zapih.
Drugače pa vse, popolnoma miruje,
še babica čez cesto za temi časi vzdihuje.
Res je, prehitr so minil,
vsi bi jih radi obnovil, a nihče se ne premakne,
vsak najde svoj izgovor in kle se vse zatakne.
Še zmeri si na netu, bereš druga stanja
vse po vrsti polajkaš in kaj maš od tega sranja?

Še kmetje namesto na poljih tuki farmville igrajo,
pa misljo, da v lajfu res vedno več znajo.
Še če računalnik se pokvar, ma ni kle dileme,
vzameš telefon in rešiš vse probleme!
To je ta življenje, ki živimo ga zdej
in to bomo še vidli, kako bo šlo naprej.

Dijakinja, 1. M

Luna

Ko v temni noči ostajaš sam, ponovno,
še lune ni,
da vsaj njej svoj nasmeh zaigram.
Ni treba besed ni treba solza,
vse luna pozna že,
saj prislunhiti zna.
V temnih nočeh sva tavalala sama,
v opojnih substancah iskala tolažbo,
ko v noči odločil sem se,
da se ti izpovem,
ti prislunhila si,
ker to ti ni bil problem.
A z jutrom odšla si, odnesla skrivnost,
da ljubiti ne znam več, še upam težko.
Vsako noč si prišla, vsako jutro odšla,
a polna skrivnosti, ki jih ne izdaš.
Ker tavaš visoko, ker upaš globoko,
ker tolažiš nesrečne in uspavaš nespečne.

Uroš Česen, 2. BF

Nemirna noč

Nemirna noč in tih je dan
spet prebujam se nenaspan.
Ljubezni vonj, ta sladek greh,
okus nebes, dotik peres,
poljubi ustni rahel smeh.
Najini dotiki ustnic, strah, drhtenje,
ko že odhajam spat v mislih so mi tvoje
želje,
utrip, dotik, ko že ležim up, da tvoj je
zame!
Tvoje srce naj se vname,
da moja krila bodo bele vrane!

Uroš Česen, 2. BF

Akcijsko-epska malo domišljajska dramatična dogodivščina

Bilo je hladno, nič hudega sluteče jutro in vsi smo
želeli le eno — iti v šolo ...
Vse je bilo tako kot vsak dan, a nato je jutro
postalo čudno, ljudje na drugi strani postaje so še
vedno čakali, čeprav ponavadi odidejo iz Kovorja
že precej pred nami, vendar sem sam pri sebi
razmišljal, da je le kakšen manjši zaostanek ali
tehnična napaka. Napeto pa je postalo, ko smo
se vkrcali v naš avtobus, in ko smo videli našega
voznika, ki se je nenavadno potil in čudno, vendar
budno, sokolje, vendar malce prestrašeno gledal,
vse, kar je bilo živo ali kar se je premikalo.
S prijatelji smo se spogledali, vsi smo vedeli, da je
nekaj drugače, kot bi moralo biti ter si tudi nismo
upali misliti, da se bo nad nas zgrnila vesoljna
grozota, ki nas je čakala za bregom.
Z zaskrbljenimi obrazi smo se usedli na zadnje
sedeže sicer praznega avtobusa ter odpeljali proti
Bistrici. Na poti je bila smrtonosna tišina, deloma
tudi zaradi pokvarjenega radia v avtobusu, a še
strašnejše je postalo, ko smo pobrali potnike v
Bistrici. Ti so nam naklonili zelo mračne poglede,
tako mračne, da nas je zaskrbelo po kosteh, a bilo
je mirno, preveč mirno.

Avtobus je zaprl vrata, saj je voznika zelo zeblo zaradi vetra, ki je kar pošteno pihal. S kolegi iz Bistrice smo takoj zaslutili, da je nekaj narobe in smo zato imeli oči na pecljih.

Naslednjih 5 minut vožnje je bilo dokaj normalnih, dokler se ni vse dramatično obrnilo! Za hribom smo se znašli v vrtincu, ki nas je v trenutku posrkal in obstali smo v prometnem zamašku, ki je neusmiljeno terjal žrtve!

Počutili smo se kot vojaki na fronti, ki se prebijajo meter za metrom po nasprotnikovem območju. Bili smo brez zalog, komunikacije z ostalim delom sveta ter transporta, saj je naš voznik večkrat dezertiral naše prevozno sredstvo. Kasneje nam je postalo jasno, da noče pobegniti, želi si le ogledati območje ter skovati strategijo, kako bi ukanili sovražnike. Bil je izredno dober vohun, saj se je zakrinkal tako, da si je nadel jakno ter se sprehajal kot navaden civilist. Ko smo se ponovno začeli premikati, smo izkusili trpljenje ter neznosne bolečine v hrbtih, saj so bili sedeži stari in oguljeni, a upanje nas je gnalo naprej, čeprav smo šli v bistvu nazaj!

Vsi smo slej ko prej dognali, da bi bilo preveč smrtnih žrtev, če bi šli skozi epicenter nasprotnikovega območja, zato smo se s prebrisanou idejo izognili sovražnikom tako,

da smo šli daaaaleč okoli njih ter končno prispeli do postojanke v Tržiču ...

Tam je bilo kot v mestu mrtvih. Nobene žive duše, nikogar! Bili smo še bolj prestrašeni, ko smo izvedeli, da nas je voznik z avtobusom zapustil ter da nas naš naslednji prevoz prestreže šele čez 1 uro, bolj natančno, ob 8.25. Tam smo čakali premraženi, lačni, naše upanje pa se je izlivalo iz nas kot voda iz razbite steklenice. Tam smo se počutili, kot da bi sedeli na vrhu najvišje gore, nikamor nismo mogli iti, edino čakali smo lahko. S časom se je „prijazil“ naš naslednji prevoz, ki pa nas je popeljal le do Dupelj. Od tam naprej smo morali peš. Na začetku je kazalo precej dobro, dokler nismo zagledali dolge ravnine med nami in našim ciljem. Med naporno hojo smo postali še bolj dehidrirani ter lačni. Tam sem se spomnil, da je to podobno kot v puščavi, kjer se pripravlja tudi puščavski vihar, a mi se nismo vdali, saj smo vedeli, da nas čakata topla malica in zatočišče, če dosežemo cilj. Ko smo zagledali zgradbo, ki se imenuje Biotehniški center Naklo, so se nam oči zasvetile, kot se zasvetijo malemu otroku v trgovini z bonboni. Vsi veseli ter srečni smo se odpravili najprej na obilno ter okusno malico, kasneje pa še vsi zadovoljni k pouku.

Matjaž Aljančič, 2. L

BITI DRUGAČEN POMENI BITI UNIKATEN

KONJI IN OTROCI S POSEBNIMI POTREBAMI

Zanimal naju je vpliv konj na človeka. Kdo drug bi o tem vedel več kot Jelena Zurc, oskrbnica konj na naši šoli? Zato sva se po odgovore napolili kar k njej.

Najprej naju zanima kaj o vas; kaj bi povedali o sebi, npr. od kod prihajate in katero šolo ste obiskovali?

Ja, sem zelo zgovorna oseba. Prihajam z Mlake pri Kranju, to je na tisti strani Udin boršta (s prstom pokaže na majhen gozdček). Moje prvo izobraževanje je potekalo na OŠ Franceta Prešerna Kranj. Ko sem končala osnovno šolo, se mi je porodila želja po veterinarski šoli v Ljubljani, a mi je družina prijazno svetovala šolo v Kranju. Zato sem se vpisala na Srednjo mlekarsko in kmetijsko šolo Kranj (današnji BC Naklo). Spomnim se prve osebe, ki me je takrat vpisala na to šolo. To je bila današnja ravnateljica Andreja Ahčin, ki je takrat delala kot šolska svetovalka. Vpisala sem se v program živilskega tehnika. Takrat sta obstajala dva razreda – B1 in B2, v katerega sem spadala tudi jaz. V času mojega šolanja na srednji šoli so poučevali nekateri učitelji, ki poučujejo še danes – Mavrin, Prošek, Mali, Čalič ... Profesor Čalič se mi še dandanes vedno nasmehne in odkimava z glavo. (smeh) Priznam, nisem bila najboljša v telovadbi.

Tudi takrat, ko sem obiskovala srednjo šolo, so že izhajale Mlade brazde.

Srednja šola je bila zame zelo zanimiva izkušnja. Prej sem bila zelo zadržana oseba, v srednji šoli pa sem se sprostil.

Kaj pa se je zgodilo po srednji šoli?

Na srednjo šolo me vežejo lepi spomini. Za maturo smo imeli kemijo in biologijo. Po maturi smo se s sošolci

razkropili, vsak je šel svojo pot. Jaz sem ubrala pot veterine, odločila sem se za Veterinarsko fakulteto. Tja bi šla še enkrat (smeh). Fakulteto sem delala dobrih 6 let in 2 meseca, jaz kar zaokrožim na 7 pravljičnih let. Končala pa sem jo leta 2006.

Kako ste se potem ponovno znašli tu, v Strahinju?

Po fakulteti sem želela delati s konji, iskala sem zaposlitev. Ko takoj nisem našla službe, sem se vpisala še na doktorat. Sedaj končujem podiplomski študij veterine.

Ker nisem želela sedeti doma, sem med vsem učenjem nekoč na internetu zasledila oglas, v katerem je ravnateljica iskala osebo, ki bi skrbela za šolske konje. Bila je ravnateljica BC Naklo in tako sem sedaj tu.

Kaj je bilo vaše delo na BC Naklo?

Eno leto sem skrbela za konje. Na svojo srečo sem v oskrbo dobila črnega ameriškega kasača Samsona, ki mi je bil zelo všeč že v srednji šoli. Kmalu sta se v mojih rokah znašla tudi dva lipicanca.

Tako sem kar dve leti skrbela za konje, v letih od 2009 do 2011 pa sem se posvetila terapiji s pomočjo konj. Začetki moje udeležbe so posegli v šolski projekt, sedaj pa v Fundaciji Nazaj na konja delujem kot terapevtka s pomočjo konj.

Kako pa je z vašo ljubeznijo do živali?

Živali sem imela zelo rada že od malih nog. Posebej konje. Tako sem si za svoj osemnajsti rojstni dan namesto avta kupila konja. (smeh) Oče mi je obljubil, da če bo matura dobro opravljena, za nagrado dobim konja. Seveda sem ponudbo izkoristila. Dobila sem madžarsko toplokrvno, Rebeko. Je lepa, črna vranka.

Prej ste omenili terapijo s pomočjo konj. Ali smemo prositi za kakšno podrobnost več?

Ja, terapija s pomočjo konj je zadnje čase vedno bolj popularna. Uporaba je zelo raznolika. Taka vrsta terapije se izvaja za izboljšavo govora, socialnih stikov, dviganje samozavesti, osebno rast ... je bolj psihična, ni kot hipoterapija, pri kateri se usmerjajo predvsem v izboljšavo gibalnih sposobnosti s posebnimi vajami.

Terapija s pomočjo konj je zelo dobra psihoterapija, primerna za otroke z avtizmom, slepimi osebam, ipd. Konji namreč pomirjajo, sproščajo, dajejo samozavest, celo izboljšujejo govorne sposobnosti ter pomagajo vase zaprtim osebam, da se odprejo. Konji ti dajo občutek, da če obvladaš konja, obvladaš vse.

Podobne učinke kot konji imajo tudi druge socialne živali, predvsem psi in delfini.

Recimo, da se osredotočimo bolj na terapijo, namenjeno otrokom. Kaj pa otroci, ki se bojijo konj?

Najprej se vprašamo, s katerim namenom je otrok prišel. Nato ugotovimo, koliko se upa približati konju. Če ima otrok velik strah pred konji, na primer, če se mu ne upa približati, ga zamotimo s pogovorom in tako se kar naenkrat znajde poleg konja ter ugotovi, da vse skupaj sploh ni nič strašnega, mogoče še začne uživati v konjevi bližini.

Če pa je otroka strah zlesti na konjev hrbet, pa preverimo, do kod si upa, ga pripeljemo do tja in vztrajamo. Treba je vztrajati na mejni točki. Na primer, če se boji v sedlo ga poskusimo prepričati in izzovemo, če upa dati nogo v streme.

Včasih je treba uporabiti pristop, ki se imenuje comfort zone, kar pomeni, da pristopiš in se nato umakneš. Nikogar v nič ne prisiliš.

Go closer, stay longer (Pojdi bliže, ostani dlje). Podobno je delati s plašnim konjem.

Na Nizozemskem pa je zanimiv program s konji, kjer imajo posebne pripomočke za težje poškodovane otroke.

Povedali ste, da delujete kot terapevtka s pomočjo konj. Ali je vaše delo omejeno samo na fundacijo Nazaj na konja ali jo izvajate tudi posamično?

Večinoma samostojno izvajam samo igro s konji, saj v tem uživam. Pet ur s konjem je premalo, konju je treba posvetiti malo več časa. Pet ur igre mu ne škodi. Če imam na konju jahača, se je treba prilagajati jahaču in konju. To nam ponavadi uspeva pri jahalnem krožku.

Za pravo terapijo pa so potrebne tri osebe: terapevt, pomočnik terapevta in vodnik konja. Če pride do padca ali poškodbe ima tako vsak svojo nalogo – terapevt mora ostati z jahačem. Pomočnik terapevta in vodnik konja pa imata vsak svojo nalogo.

Namig za tiste, ki jih mogoče zanima tako delo – za terapevta je potrebno narediti A4 dresurno nalogo. Toplo pa bralcem Mladih brazd priporočam tudi ogled strani www.nakonju.si.

Kot je moč videti imate zelo zanimiv pogled na življenje ...

Ja, sem oseba z zelo trdo glavo, posledično s čisto svojo logiko. Velikokrat se sprašujem, kdo si je izmislil delo. Vedno ugotovim, da so si ga izmislili odrasli in ne otroci!! Svet je lepši, če je igra in če v njem uživaš. Odrasli pa tega ne dojamejo. Zase sem našla zelo zanimiv način sprostitev. Zanimivo je, da kave ne pijem, hodim pa na »kofe«, da si umirim živce.

No, za konec bi se globoko zahvalili za vse odgovore. Želiva Vam uspešen zaključek študija in veselje v delu še naprej!

Hvala vama, ker sta se oglasili ter za lepe želje, upam, da se še kdaj dobimo in takole poklepetamo. Lepo se imejta tudi vidve in uživajta v življenju! (smeh)

Kot nalašč pa sva pri šolskem hlevu naleteli še na Jelenino sestro Jano, ki je povedala, da se je Jelena rodila z ljubeznijo do živali, da je vztrajna in potrpežljiva, ter da imajo konji nanjo poseben učinek – v njihovi bližini se Jelena zelo razgovori. Poleg vseh lepih lastnosti, ki jih je o svoji sestri povedala Jana, pa je s svojo sestro obujala spomine na šolanje ter ji pomagala pri intervjuju.

Še enkrat se zahvaljujeva Jeleni ter njeni sestri Jani, da sta pripomogli k naši prilogi Mladih brazd.

Nika in Katja, 2. M

INTERVJU Z OŽBEJEM MOHORJEM

V naslednjih vrsticah si lahko preberete zgodbo našega dijaka iz 2. B.

Živjo, Ožbej! Bi lahko najprej za začetek povedal nekaj o sebi?

Sem Ožbej Mohor, prihajam iz Hrastja pri Kranju. Za to šolo sem se odločil zato, ker je ena izmed redkih šol, ki ima vizijo. V tej šoli sem videl svoj cilj, možnost, da nekaj naredim.

Kateri program pa obiskuješ?

Živilsko prehranski tehnik. Zelo mi je všeč, ker imamo veliko prakse, zaenkrat sem kar uspešen, upam, da bo tako še naprej.

Bi nam lahko na kratko opisal svojo poškodbo?

Imam cerebralno paralizo. Pred, med ali po rojstvu mi je počila žila in prišlo je do krvavitve v možganih. Ti so za 3 sekunde ostali brez kisika. To smo izvedeli, ko sem bil star 8 mesecev. Ko smo prvič obiskali fizioterapijo v zdravstvenem domu Kranj, so nam povedali, da me bo poškodba spremljala celo življenje. Postavljeni smo bili pred izbiro: ali bomo celo življenje »jamrali«, ali pa bomo to raje sprejeli. Sem zagovornik tistega drugega. S tem se da čisto perfektno živeti, mogoče še bolje, kot če bi hodil. Želim si hoditi, ni pa nobena tragedija, če ne – pač ne. Že od otroštva sem to sprejel, živim s tem in sem vesel, da če je že moralo do tega priti, da je tako, kot je zdaj.

Ali kakšne stvari pri praksi sam izvajaš?

Pri vseh vrstah prakse sem zraven, poznam vse tehnološke postopke, spečejo in naredijo pa drugi. Sam

pa kaj izračunam. Prakso jemljem kot izkušnjo, ki mi bo glede na to, da sem se odločil, da grem na višjo šolo, olajšala razumevanje teorije.

Nam mogoče lahko zaupaš svoj sanjski poklic?

Želim si biti del športa, ker zelo rad gledam in spremljam šport. Najprej sem razmišljal o Fakulteti za družbene vede, vendar pa se še nisem odločil, ali bom ostal tukaj na višji šoli ali pa bo BC Naklo le odskočna deska za vpis na fakulteto.

Slišali sva tudi, da komentiraš tekme. Jih komentiraš tudi izven šole?

Ne, samo v šoli. Profesorice so opazile talent in z veseljem sem sprejel delo komentatorja.

Kaj še počneš v prostem času?

Gledam športne prenose in veliko razmišljam o športu in politiki. Te stvari rad delam. Tudi glasbo imam rad in jo poslušam, če le imam čas. Sem pa kar precej zaposlen. Kadar imam prosti čas, ga izkoristim tudi s sestricama in družino. Prav veliko prostega časa pa nimam, predvsem zaradi šole, saj imam kar visoke cilje.

Kako pa poteka tvoj navaden družinski dan?

Sem bolj zaspan tip, kar boste slišali tudi od Mateja, saj sva oba taka. V soboto spim do 9-ih ali pol 10-ih, nato vstanem, zajtrkujem, dopoldne namenim šolskim obveznostim, v popoldanskih urah si vzamem prosto, ko

grem z družino k prijateljem. Ne maram hoje po trgovinah, ker se mi zdi to silno dolgočasno. Komu se bi zdele stvari, ki jih počnem dolgočasne, meni pa so zanimive. Zbiram si take aktivnosti, da lahko vsako minuto, ki si jo vzamem, uživam v prostem času in se sprostim, da sem potem zbran in pripravljen na nove izzive, ki me čakajo.

Si Mateja poznal že od prej, ali si ga spoznal na začetku srednje šole?

Ne, že prej, se že kar dolgo poznavava – že s sončkovih počitnic. Zelo sem vesel, da sem dobil njega, saj je zelo zanesljiv, resno jemlje svoje delo in je požrtvovalen. Čestitam mu in sem vesel, da ga imam.

Kaj pa razred, so sošolci sprejeli, da mora biti s tabo vedno odrasla oseba?

Že na začetku so bili seznanjeni s problemom, tako da razumejo. Hkrati pa je to tudi plus, ker Matej ogromno zna in nam lahko marsikakšen predmet razloži.

Imaš rad konje? Si kdaj obiskoval kakšne terapije s konji? O tem sva se namreč pogovarjali s profesorico Jeleno Zurc ...

V Kamniku sem jahal že od svojega 4. leta. Da, bil sem usmerjen v terapijo s konji. Problem je v tem, da tukaj nimajo terapevtskih konj, zato se nisem odločil, da bi obiskoval ta krožek. Imam pa zelo rad živali.

Kaj bi še povedal bralcem Mladih brazd?

Če se kdaj počutite slabo, pomislite na tole: Človek mora vedno imeti vizijo in potem bo vse steklo. So težki, slabi trenutki, so pa tudi lepi in ti naj prevladajo. Na splošno pa vsem želim veliko sreče in pa dobrih stvari v življenju.

Ali imaš kakšen trik, kako ustvariti dobro vizijo? Namig za pomoč?

Prva stvar je samopodoba. Najprej je treba izoblikovati dobro samopodobo, potem je treba veliko sodelovati z družino in se pogovarjati, veliko spraševati, poslušati

razne nasvete in stvari, ki ti bodo pomagale vnaprej. Nikoli se ne smeš predat, vedno grist. 😊 Vedno obstaja možnost, da bo bolje, da se kaj spremeni, tako da nikoli ne smeš obupati. To je stvar, ki naj bo gonilo vsem ljudem na tem našem planetu.

Ožbej, hvala!

Prosim.

Nika in Katja, 2. M

INTERVJU Z MATEJEM GRUBIČEM,

spremljevalcem Ožbeja Mohorja

Zanimalo naju je tudi nekaj več o osebi, ki neprestano spremlja Ožbeja, zato sva se pogovarjali tudi z njim.

Pozdravljeni! Lahko najprej poveste nekaj o sebi?

Sem Matej, prihajam iz Kranja. Študiral sem na Fakulteti za šport. Odločil sem se za smer kondicijsko treniranje, kjer načeloma delamo z vrhunskimi športniki, pa z tudi rekreativci, na nivoju osebnega trenerstva. Že na začetku študija sem se spoznal tudi z delom z otroki s posebnimi potrebami, ker sem se kot prostovoljec vključeval v društvo Sonček (društvo za otroke s cerebralno paralizo). Po osmih letih sodelovanja v društvu, sem dobil svojo prvo službo.

Kako izgleda šolski dan z Ožbejem?

Začneva ga pol ure pred začetkom šole. Pridem ga iskat, se naloživa v avto in se odpeljeva v šolo. Svoj električni voziček ima Ožbej kar v šoli, saj je pretežak in prezahteven za vsakodnevno razstavljanje, tako da mu je šola omogočila, da ga pušča kar tam. Pomagam mu, da se iz avta prestavi na voziček. Medtem, ko parkiram avto, se preobleče, tako da na koncu samo še pospraviva stvari v omarico. Pouk poteka različno. Nekaj je splošnih predmetov, kjer poslušam razlago, mu kaj razložim in poleg tega delam zapiske, iz katerih se kasneje lahko uči, ker težko piše. Vmes greva na malico, kjer mu zopet pomagam presesti se iz vozička na stol, pomagam pa mu tudi razrezati, npr. meso, saj zaradi slabe finomotorike to težko izvede. Vedno nama ostane okoli deset minut odmora. Takrat ga pustim samega s sošolci, da je tudi razred malo sam. Počasi pa je potem že konec dneva, tako se spet naloživa v avto in odpeljeva domov.

Malo drugače je pri praktičnih predmetih. Tam se umaknem, skušam pustiti, da čim več naredi sam. Če

nastane kakšen problem, ga poskusimo rešiti z dodatnimi pripomočki ali prilagoditvijo, velikokrat moramo razmišljati, kaj in kako bi naredili. Vmes pridejo tudi

tabori in ekskurzije, kar tudi pomeni drug način dela. Tam je tudi fizično bolj naporno. Ko potujeva z avtobusom, Ožbej ne more stopiti tako globoko na stopnico, zato ga takrat jaz prenesem iz avtobusa na avtobus, tako da se kar natelovadiva. 😊

Kaj pa šola, se vam zdi, da je dobro prilagojena osebam na vozičku?

Da, mislim, da je dobro prilagojena, razen nove učilnice na podstrešju niso dostopne, vendar pa se to da rešiti z urnikom, saj je trenutno na vozičku le Ožbej. Praktično imava dostop v vse predele šole. Problem nastane tudi, če je v manjših razredih kakšna dodatna miza, saj potem nimava dovolj prostora za presedanje. Tudi zunaj po posestvu ni nobenih problemov, v primeru dežja pa ven ne sme, da ne zmoči električne napeljave.

Kaj je tista najboljša stvar pri tem delu, zaradi česa ste se odločili zanj?

Izhajam iz prve izkušnje, ki sem jo imel s temi otroki. Že prej sem omenil, da sem pred osmimi leti prvič prišel v društvo Sonček. Prej nisem niti vedel, kaj je cerebralna paraliza, kakšne so poškodbe, kako ti ljudje funkcionirajo. Tudi potem, ko sem se začel zanimati in brskati po virih, nisem dobil čisto prave slike in me je bilo malo strah, kako se bom razumel s temi ljudmi, ali je to sploh zame ali ni. Ampak ko sem enkrat videl te otroke, ko sem se jim pridružil in smo skupaj preživeli nekaj dni in ko sem začutil, koliko imajo ti otroci življenjske energije, dobre volje, motivacije, saj se ogromno njihovih šibkejših strani skrije, ogromno posledic prikrijejo z voljo do pridobivanja

novih izkušenj, kot do samega življenja. In to me je na koncu potegnilo. Čutil sem, da mi vloženo energijo vračajo in to mi je ogromno pomenilo. Ožbeja spremljam kot malo drugačnega najstnika, ki odrašča, in mu skušam pomagati in to je tista motivacija, ki me žene. Delo spremljevalca je na papirju zelo »oklesteno«, moje zadolžitve so določene in niti ne omogočajo, da bi lahko Ožbej normalno funkcioniral v razredu. Če bi natančno upošteval pravila, bi verjetno imel polovico manj dela, kot ga imam. Ampak jaz vem, da mi to ne bi pomenilo nobene motivacije in tudi on ne bi imel nič od tega. Prav dolgo verjetno ne bi vztrajal. Od dodatnih stvari, kot je samovzgoja – učenje za življenje, to kar vi normalno

doživljate, je Ožbej dostikrat odrezan. In tiste izkušnje mu poskušam jaz predati, se pogovoriva, da jih vsaj nekaj izkusi, začuti, ne samo tiste dobre, tudi če je razočaranje, prizadetost, srčne težave ... Tisto kar vsak od nas doživlja, pa se sploh ne zaveda. To gre dostikrat mimo takih otrok. Zdi se mi pošteno, da če jim hočemo omogočiti polno in kvalitetno življenje, ne pomeni to samo, da mu vse kupiš, ampak da lahko doživi tako pozitivne kot tudi negativne izkušnje. Ker konec koncev kvaliteto življenja dajejo izkušnje. To je tisto kar mene vleče pri tem delu naprej in mi daje motivacijo.

Bi za zaključek še kaj posebnega povedali bralcem Mladih brazd?

Dostikrat sem opazil, da se ljudem osebe na vozičku ali prizadete osebe smilijo in ne vedo, kako je z njimi. Ne vidim toliko problema v tem, da jih je strah, menim da je večji problem, da vidimo samo zunanost človeka. Predlagam, če se že kdaj srečate s tako osebo, vzemite si čas, pogledajte jo, spregovorite kakšno besedo z njo, pogledajte globlje od njene poškodbe, pogledajte globlje od zunanje-ga videza. Poskušajte najti pozitivne stvari v njej in ko jih enkrat začneš tako sprejemati, vidiš, da so zelo sposobni in močni ljudje in da ti lahko ogromno podarijo.

Hvala lepa za pogovor!

Nika in Katja, 2. M

OBŠOLSKE DEJAVNOSTI

Tujejezični festival

V petek, 21. 10. 2011, so se štirje dijaki 2. L razreda udeležili Tujejezičnega recitala v Sokolskem domu v Škofji Loki z naslovom Drevo – simbol življenja. Ob 11.00 je bila slovesna otvoritev recitala, ob 13.00 pa generalka, recital se je začel ob 16.00. Nastopilo je 22 različnih osnovnih in srednjih šol iz vse Slovenije, svoja prispevka sta poslali tudi dve šoli iz tujine – iz Španije in z Danske. Našo šolo so zastopali: Žiga Bakarič s pesmijo I can without you, Simona Ahačič s pesmijo Amazing world ter Andreja Šmitek s pesmijo Lipa. V ozadju pa je dijake med recitacijo na violini spremljala Tea Drobnič s skladbo P. I. Čajkovskega Črni labod.

Marija Jerše, mentorica

I Can Without You

They say that some things are too good to be true
But when I look at you I know you are real.

I've heard that everything must come to an end
But I just hope they ain't talking about you,
Cuz I can't imagine a life without you.

The big part of you is green,
and practically nobody realizes it, but him.
Him, who sees the leaves blown on the street
like the rain, which pours over him.

When I'm out.
Everywhere I can see you.
Everything I touch is coloured like you,
and nothing is bigger than you.
And even if I climb you I can't be a part of you.

But I keep climbing and hoping
things would change.
But the sky turns grey,
and the water from the rain
washes progress away.

Žiga Bakarič, 2. L

Amazing world

Amazing world,
how beautiful you are,
your mountains are magnificent infinity,
where you can relax your minds.

Mighty rivers with great waterfalls,
blue lagoon with colorful fish,
we can't find anywhere else,
even if we try.

I walk around the world,
looking for a better place,
but when I look at you,
I realize I have it all,
I have my home.

Simona Ahačič, 2. L

Lipa

Sredi vasi stoji drevo, lipa namreč.
Nekdaj bila si ponos, sedaj si odveč.
Okrog tebe je bil nekoč travnik zelen,
sedaj te cesta oklepa.

Že odkar pomnim, tu sredi vasi stojiš,
sončne žarke loviš.

A kaj ti vse to pomaga, če pa so te zastrupili,
da bi te ubili, te odstranili.

Pa se ne daš, vsakič znova zeleniš
In vem, da si živeti želiš.

Ko te nekega dne več ne bo, te bo ljudstvo pozabilo,
a jaz te v svojem srcu bom nosila in nikoli te pozabila.

Andreja Šmitek, 2. L

Akcija Očistimo Slovenijo

»Skupaj zmoremo več!«

V soboto, 24. marca 2012, smo se tudi dijaki skupaj s profesorji na BC Naklo pridružili vseslovenski prostovoljni akciji Očistimo Slovenijo. Čistilo nas je 180 pod vodstvom vodnikov lovcev Lovske družine Udin boršt.

Akcijo smo začeli pred šolo, od koder smo se pod mentorstvom vodnikov v skupinah odpravili na različne kraje divjih odlagališč v okolici šole in na območje krajinskega parka Udin boršt. Naša skupina je odšla na odlagališče v okolico Golnika, ostali pa na območje Sebenj, sotočja Tržiške Bistrice in Save, v Zadrage in na Okroglo. Velika večina dijakov (640) se je akcije udeležila v svojem domačem okolju.

Akcijo smo zaključili z dobrim občutkom, da smo naredili nekaj dobrega za naravo. Ker skupaj zmoremo več, upamo, da se bodo akcije v naslednjih letih samo še nadaljevale in da bo številka prostovoljcev vsako leto večja.

Besedilo in fotografije: Tina Šajnovič, 4. N
Za sodelovanje se zahvaljujemo Lovski družini Udin boršt,
Občini Naklo in vsem udeležencem akcije.
Marjeta Vovk, organizatorica akcije na BC Naklo - Srednja šola

Pohod na Dravh, Lajnar in Možic

V soboto, 12. maja, smo se spet zbrali ljubitelji gorskega sveta. Tokrat smo se skupaj podali na tri vrhove: Dravh, Možic in Lajnar.

Našo pot smo pričeli na Soriški planini, natančneje ob Litostrojski koči, od koder smo se najprej podali do 1574 m visokega Dravha. Vreme je bilo fantastično,

skoraj brez oblaka. Tam smo se naužili prvih razgledov na Črno prst in celotno panoramo vse do Stola in še dalje.

Nato smo se spustili nižje do sedla in nadaljevali pot do vrha smučišča Soriške planine. Tako smo dosegli naš drugi vrh, Lajnar (1549 m). Pričakal nas je s soncem obsijan vrh, kjer je ob betonskem temelju kraljevala okoli 8 ton težka kovinska kupola. Skupaj smo se spomnili na dni Rapalske meje, ki je delila staro Jugoslavijo od Italije.

Po osvojenem Lajnarju se je pričel pravi kos poti. Najprej smo se spustili do vrha žičnice in se nato pomaknili na drugo stran prelaza. Tam nas je pričakala stara italijanska

kasarna, prav tako iz časov Rapalske meje. Italijani so bili pravi mojstri v gradnji tunelov in postojank.

Potem smo nadaljevali pot po italijanski mulatjeri. Obšli smo visoki greben in se počasi bližali našemu zadnjemu vrhu – Možicu. Pot je bila pravi sprehod, saj so Italijani cesto zgradili za oskrbovalne potrebe postojank, tvor pa so prevažali z mulami. Zanimivost: mulatjere so speljane v značilni cikcakasti liniji. Med spodnjim in zgornjim krakom poti (vmes je ovinek) ni smelo biti večjega kota od 35°. V nasprotnem primeru so se mule preveč trudile pri prevažanju tovora.

Pot nas je naprej vodila do temeljev, kjer je stala včasih italijanska žičnica. Malce naprej se je odprl zanimiv pogled na staro vojaško postojanko. Ko smo

hodili naprej, smo videli mnogo tunelov in bunkerjev namenjenih varovanju meje. Nismo si mogli kaj, da ne bi v kakšnega tudi vstopili.

Za tem smo končno dosegli naš zadnji vrh – Možic (1602 m). Razgled na Bohinjsko jezero je bil čudovit, kot

tudi na vse ostale planine. Na vrhu je prišel čas za skupinsko fotografijo.

Po tem našem zadnjem vrhu smo se prav počasi odpravili nazaj proti Litostrojski koči. Pravzaprav ravno prav – ko smo prišli do koč, je že začelo deževati.

Srečanje raziskovalcev v Novem mestu, 24. 4. 2012

Na začetku šolskega leta smo se tri sošolke odločile, da bomo naredile raziskovalno nalogo na temo Vrt, pogled v lonec gospodinje. Naslov naše raziskovalne naloge je bil Tipične jedi osrednje gorenjske regije. Najprej smo opravile anketo, ki smo jo razdelile najbližjim sorodnikom in prijateljem. Na podlagi rezultatov ankete smo skuhale tri najbolj tipične jedi za naše kraje (okolica Kranja – godla; Selška dolina – jota in Tuhinjska dolina – ajdovi žganci s krompirjem). Potem smo s pomočjo strokovnih knjig in svetovnega spleta v nalogi opisale vrtnine in zelišča, ki smo jih uporabile za pripravo jedi.

Kot bi mignil je prišel čas tekmovanja in odpravili smo se v Hišo kulinarike v Novem mestu. Vse nas je zelo skrbelo, kakšna bo komisija, ki nas bo ocenjevala. Na tekmovanju smo najprej pripravile pogrinjke, potem pa našo raziskovalno nalogo predstavile komisiji v obliki kratke igre. Na tekmovanju smo se imele odlično, predvsem smo se veliko naučile, zato priporočam, da se drugo leto tekmovanja udeležite tudi vi. :)

Sebastijan Zupančič, 3.F

Monika Kern, 3.F

INTERVJU S SULEJMANOM JAMMOUSOM

Pozdravljeni, sva šolski novinarki in naju zanima, če bi nama lahko povedali nekaj o sebi.

To je težko vprašanje. Rojen sem bil v vasi v severnem Darfurju. Ne poznam natančnega datuma, ker nimam osebnega dokumenta kot vi. Imeli smo živali, večinoma kamele in ovce. V šolo so me poslali, ko sem imel 6 let. Moja družina je ostala tam do leta 1970 in nato se je preselila v južni Darfur. Oče mi je umrl, ko sem bil v srednji šoli. Nato sem ustvaril svojo družino v letu 1971 in tam sem ostal do leta 2003, ko je vlada izgubila nadzor. Od takrat vodim organizacijo, ki poizkuša paziti na ranljive – ženske otroke in druge civiliste – pred uporniki. Leta 2010 sem šel nazaj v Darfur, kjer sem bil odstavljen z mesta vodje zaradi tamkajšnje oblasti in odnosa med Čadom in Sudanom. In sedaj moram ostati v Evropi. Na srečo so mi Slovenci dali dovoljenje, da lahko ostanem tu. Danes poizkušam pomagati svojim ljudem z razdalje, radi bi rešili problem v Darfurju, da bi ljudje lahko živeli svobodno pod okriljem dobrotelnih organizacij. Gostoljubnost ljudi v Sloveniji mi daje upanje, da bodo Evropejci naredili kaj, da bi ustavili vojno v Sudanu.

Zanima naju tudi, kako sta se spoznala s Tomom Kriznarjem?

Leta 2005 je vaš bivši predsednik, Janez Drnovšek, Toma pozval, da povabi različne čadske skupine v Slovenijo. Ko je Tomo prišel do Čada, so me opozorili nanj. Spoznal sem

ga leta 2006 in od takrat delava skupaj, deliva odgovornost, skrbiva za tiste civiliste, ki so na vojnem območju. Poizkušava narediti, kar se da. Od takrat sva prijatelja. Ko je Tomo končal v rokah vlade Sudana in je bil v zaporu, so tudi mene odpeljali in zaprli v zahodnem Sudanu. Tam sem bil 14 mesecev. Na srečo je bil Tomo rešen s pomočjo Janeza Drnovška in tudi mene so izpustili.

Sedaj sva svobodna in delava skupaj. Že dve leti živim v njegovi hiši in sem napol Slovenec. Sicer veliko potujem, vendar v glavnem živim v Sloveniji.

Bi za konec želeli povedati še kaj dijakom naše šole?

Povejte jim, da sem zadovoljen s Slovenci. In če ne bi imel dela v Sudanu, bi bil zelo vesel, če bi lahko ostal v Sloveniji. Vendar je moja naloga, da grem nazaj in pomagam civilistom v Sudanu, ki so na območju vojne. Ko bo območje Sudana varno, tam ne bom imel veliko dela in bom z veseljem ostal v Sloveniji z ljudmi, ki jih imam rad.

Ali znate že kaj slovenskih besed?

Poizkusil sem, vendar mislim, da razumem več kot pol stavkov, vendar povedati ne bi znal nič.

Intervju zapisal: Nejc Česen, 2. M

S Sulejmanom sva se pogovarjali Katja in Nika, 2. M

RAZMIŠLJALI SMO

OBISK TOMA KRIŽNARJA

Tomo Križnar ... svetovni popotnik, pisatelj, človekoljub in borec za mir v Afriki. Ko smo izvedeli, da pride predstaviti svoje delo, smo bili sprva zelo veseli in vznemirjeni, saj nam je odpadla ura fizike. Skratka, ko smo se zbrali v predavalnici, smo mislili »še ena ura dolgočasenja«.

Že kratek uvod, ki ga je začel s stavkom »Oči in ušesa Boga«, me je zelo pritegnil. Samo po nekaj uvodnih minutah so me bila sama ušesa. Ob smešnih kretnjah in neprimernih izrazih, ki jih je naš predavatelj uporabljal, se je večina le nepremišljeno smejala kretnjam in izrazom, skoraj nihče izmed nas pa se ni poglobil v samo zgodbo in skušal iz nje izluščiti realno situacijo in razumeti, kaj se pravzaprav dogaja praktično pred našim pragom in kaj vse so ljudje pripravljene narediti, četudi jim na poti stojijo najnedolžnejši ljudje na tem svetu. Po skoraj enournem predavanju so moje mišice naježevalke pridno delale, pa ne zaradi kakršnih koli mehanskih vplivov, ampak zaradi tesnobe, ki sem jo čutil ob tem, ko sem poizkušal izluščiti realno situacijo in ko sem prišel zadevi do dna, sem se šele zavedel, kakšne grozote smo ljudje zmožni povzročati drugim in kje so pristali nedolžni ljudje. Sam sem skrbno spremljal življenjske izkušnje, ki jih je s strastjo posredoval Tomo Križnar. Prav tako mi ni »ušlo« vzdušje v predavalnici –

In ponovno sem začel razmišljati o tem, kam pravzaprav vodi pot, ki ji dan za dnem nepremišljeno sledimo, ki je že vnaprej usmerjena v pogubo. Pogubo narave! Dijaki pogosto slišimo stavek »Vi ste ključ do prihodnosti.« Kakšne prihodnosti? Če moramo že na samem začetku slediti poti, ki je usmerjena v izkoriščanje, iztrebljanje in nepravilnost. In kot je rekel tudi Tomo Križnar, usmerjeno

v uničenje same matere narave. In na podlagi te poti, ki ji moramo neizbežno slediti, in mojega mnenja o tem, lahko dopolnim nejasnost, zakaj so današnji dijaki, študenti in ljudje nasploh tako brezbrizni, nečutni in nesrčni. Zaradi poti, ki nas slepi, kaj se v resnici dogaja izven lepih poslopij, izven modernih nakupovalnih središč in izven te poti, kateri moramo slediti. In tu nastopi Tomo Križnar kot velik človekoljub, z velikim srcem in še večjo željo po spremembi. Njegovo ljubezen do teh ljudi lahko začitimo skozi njegova dejanja, zanje je pripravljen prestati marsikaj. Ob takih ljudeh, kot je Tomo Križnar, čeprav jih ni veliko, se lahko veliko naučimo, predvsem tega, da se da premikati meje teh grozljivih poti tudi s človečnostjo in srčnostjo in ne le z denarjem. In dokler so na svetu taki ljudje, kot je Tomo Križnar, še vedno obstaja upanje.

Žiga Bakarič, 2. l

RAZVITI IN NERAZVITI SVET

V manj razvitih krajih so otroci in ljudje podhranjeni, nimajo zdravniške oskrbe, šole.

V razvitem svetu imajo hišni ljubljenci svojega veterinarja, posebno hrano, oskrbo na potovanjih, frizerja in pedikerja.

Razloži dilemo.

Na svetu živi ogromno ljudi, problem pa se pokaže, ker denar ni razdeljen enakomerno, zato so velike razlike med razvitim in nerazvitim svetom. Največ darujejo tisti, ki živijo skromno in tisti, ki so se z revščino tudi sami srečali. Verjetno pa bi marsikdo iz razvitega sveta rad pomagal revnim, če bi bil prepričan, da bo denar prišel v prave roke. Velikokrat slišimo, koliko denarja se daruje v tiste konce, tam pa so ljudje še vedno brez hrane in streh nad glavo. Ravno zaradi tega, veliko ljudi noče darovati, ker se zavedajo, da bo njihov denar prišel v roke oseb, ki ga bodo zapravile za svoje lastne potrebe in ne za revne, da bi jim omogočil boljše življenje. Vsa tista pomoč, ki pa vseeno prihaja, pa je na žalost nezadostna. Z razredom smo prišli do ideje, da bi bilo potrebno ljudi v nerazvitem svetu v celoti usposobiti za samostojno življenje. In sicer tako, da bi jim tam priskrbeli delo, s katerim bi lahko preživljali svoje družine. Kakor nam to lepo pove kitajski pregovor: »Če kdo strada, mu ne daj rib, marveč ga nauči ribariti.« Prepričani smo, da se dela ne bi branil nihče, še posebej ne v primeru, ko bi zato dobili tudi zasluženo plačo. Ravno s tem se danes ukvarjajo misijonari, katerim po našem mnenju, ljudje še najbolj zaupajo, saj revnim konkretno pomagajo. Veliko pozornosti usmerjajo v šolstvo, zdravstvo, infrastrukturo, saj predstavljajo osnovne stvari, ki si jih zasluži vsak človek.

Tudi vsaka država ima revne ljudi, katerim naj bi pomagala najprej in šele nato drugim po svetu. Ljudje v teh državah lahko na lastne oči vidijo, kako živijo ostali bogati državljani, saj z njimi delijo isto zemljo in isto kul-

turo in jim je zaradi tega samo še težje. Tisti, ki pa živijo na nerazvitih predelih sveta, pa so se dobesedno v revščini rodili in odrasli, ta predstavlja njihovo življenje. Zato jim moramo v prvi meri pustiti, da živijo tako, kot so navajeni, s svojo tradicijo in običaji. Njihov svet smemo spreminiti samo do te mere, da bodo v življenju lahko svojo pozitivno energijo in voljo usmerjali še v kaj drugega, kot pa samo v iskanje hrane in načina, kako preživeti dan. Brez slabe vesti lahko pomagamo tistim, ki so postali revni, ker so jim naravne katastrofe uničile domove. To so stvari, na katere na žalost nimamo vpliva in se lahko zgodijo vsakemu izmed nas, tudi najbolj bogatim. Tukaj je narava nepremagljiva. Ko je človek žrtev narave, si želi samo to, da bi mu bo kdo pomagal. Za to je v teh primerih pomoč resnično dobrodošla.

Kar pa se tiče hišnih ljubljencev. Bogati svet večkrat pretirava, sploh glede frizerjev, pedikerjev in različnih tekmoval, kateri pes je lepši. O tem smo se vsi strinjali, vendar, če pogledamo s svetle strani, je pa dobro, da pa vsaj nekdo skrbi zanje. Živali velikokrat delajo družbo osamljenim. Hišni ljubljenci te ne bo nikoli sodil po tem, ali si bogat ali reven. Če boš lepo skrbel zanj, ti bo vračal vso ljubezen, ki jo premore. Nikoli te ne bo pustil na cedilu, nikoli te ne bo razočaral. Verjetno si vsak izmed nas želi imeti takšnega prijatelja. Ni pa samo družba tista, ki nam jo živali lahko dajejo. Pse na primer urijo tudi za vodnike slepih, uporabljajo pri policiji, vojski, reševanju, zato menimo, če bogati svet zapravlja denar v take namene, absolutno ne gre za potrat le-tega. So pa živali ustvarjene na tak način, da lahko same obnavljajo svoje vrste in imajo nagon, ki jih vodi v boj za obstanek. Za konec pa, močni smo v besedah, še močnejši v dejanjih. Dokler se tega ne bomo zavedali vsi, ne bodo razlike med revnim in bogatim svetom nikoli izginile. Prav tako se moramo zavedati, da z revnimi ljudmi delimo isto zemljo, dihamo isti zrak. Morali bi si prizadevati, da bi se razlike med revnim in bogatim svetom zmanjšale.

Tina Šajnovič, 4. N

Moj dnevnik

Zbudil sem se v ponedeljek zgodaj zjutraj, kar je moja večna Ahilova peta. Razgledal sem se po Avgijevem hlevu ter se kljub neredu uspel obleči. Z avtobusom sem se pripeljal pred šolo in kocka je padla. Počutil sem se kot Ikar. Vedel sem, da bodo ta štiri leta kot Sizifovo delo – trud brez pravega smisla.

Opogumil sem se in vstopil v šolo. Ves čas me je preganjal Demoklejev meč. Najhuje pa je bilo, ko sem moral odpreti Pandorino skrinjico in iz nje vzeti peresnico in zvezke. Pouk je potekal kot špartanska vzgoja. Le zvonec je bil odrešitelj – prava Ariadnina nit. Konec dneva se je oddaljeval kot Tantalove muke. Učitelji so nam ves čas govorili, da vemo, da nič ne vemo. In takrat smo v daljavi zaslišali zvonec. Hevreka. Konec šolskega dne. Zmaga je bila Pirova, saj je bilo to ponedeljkovo jutro izgubljeno za vedno. Kljub temu smo se obnašali kot Dioniz in veselili odšli domov.

Vse do večera sem se počutil božansko, potem pa sem ugotovil, da tudi v torek ne bo nič boljše. Odisejada se je šele začela.

Luka Mugnaioni, 1. M

Ljubezen

Ljubezen lahko primerjamo z odisejado. Ko smo zaljubljeni pogosto jahamo na Pegazu, v slabih trenutkih pa kdaj preživljamo Tantalove muke. Priznanje naših čustev je za nas Ariadnina nit. To sicer ni preprosto kot gordijski voz, pa vendar ... Ko kocka pade, nam ostane samo še upanje, ki se skriva na dnu Pandorine skrinjice.

Ljubezen lahko ujame vsakogar na vsakem koraku kot Damokljev meč, ob tem pa se zavedamo, da so čustva naša Ahilova peta. Lahko nas spravijo nad oblake ali pa na tla. Važno je le, da ostanemo takšni kot smo in ne podležemo zahtevam Prokrustove postelje.

Monika Filipič, 1. M

TEKMOVANJA

PLAVANJE

Emma Palovšnik iz 3. M je na regijskem tekmovanju v plavanju zasedla 1. mesto.

Kakšni so občutki po zmagi?

Iskreno povedano sem sama sebe presenetila z rezultatom. Občutek pa je fenomenalen.

Slišala sem, da si trenirala. Koliko časa?

Trenirala sem sedem let, a sedaj že tri leta ne treniram.

Zakaj?

Ker sem se naveličala in si zaželela sprememb v življenju.

Si imela v tem času kakšne posebne dosežke?

Bila sem v slovenski reprezentanci. Dosegla sem dokaj solidne rezultate. Nočem se hvalit (smeh). Na državnem tekmovanju sem bila na 2. mestu v kategoriji 200 m prostega plavanja.

Načrti za naprej?

Glede plavanja, nobenih. Plavanje bo ostalo moj hobi in rekreacija.

Hvala in veliko sreče.

Tanja Tomažin, 1. M

SEJEM FLORA

Simona Šinkovec je 16. 3. 2012 tekmovala v kategoriji cvetličarjev na celjskem sejmu Flora. Tekmovanje je trajalo šest ur, od 9.00 do 15.00. Na koncu so vsi težko pričakovali rezultate, in uspelo jim je, zmaga je bila njihova.

Kakšen je občutek po zmagi?

Zmaga je bila popolnoma, nepričakovana. Občutek

je fenomenalen. Celotna skupina je zelo zadovoljna. Ponosni smo sami nase.

Bi nam opisala skupino?

Tekmovali sva Karmen Resnik in jaz. Za rezervo smo s seboj vzeli Majo Zupanc in Saro Žafran. Kot mentorja pa sta nas spremljala Sonja Jerič Štefe in Marijan Planinšek iz cvetličarne Rožca iz Domžal.

Koliko časa ste se pripravljali na tekmovanje?

14 dni smo imeli priprave v Domžalah, v skladišču cvetličarne. Najprej smo naročili vse potrebno ter začeli planirati in ciljati na zmago.

Kakšna je bila konkurenca?

Vse skupine so bile zelo dobro pripravljene in ni bilo velikih razlik med vodilnimi tremi mesti.

Kaj pa naslednje leto?

Oktobra odpotujemo v Belgijo, kjer bomo zastopali Slovenijo in tekmovali proti 26 državam. In če zmagamo v Belgiji, gremo v London.

Čestitam in upam, da vam uspe.

Tanja Tomažin, 1. M

DRŽAVNO GEOGRAFSKO TEKMOVANJE

V petek, 13. maja 2012, se nas je nekaj dijakov udeležilo državnega tekmovanja iz znanja geografije na OŠ Rudolfa Maistra v Šentilju v Slovenskih goricah. Iz tehniškega programa sva tekmovala Gašper Stanonik in Katja Hladnik, iz gimnazijskega programa pa Petra Kern in Vid Razinger. Za dobrodošlico so nam organizatorji v uvodnem govoru najprej izrekli nekaj vzpodbudnih besed. Zatem smo se sprehodili po razglednih točkah, opazovali teren, okolico in si naredili zapiske, ki so nam pozneje pomagali pri pisanju testov. Po nekaj kilometrih smo se namestili v Dolini pod Brlogo v leseno grajenem objektu, kjer smo v naravnem okolju pokazali naše znanje. Tekmovanje je potekalo v dveh delih, in sicer dijaki smo morali izkazati teoretično poznavanje gozdov in praktično poznavanje geografskih veščin na terenu. Po končanem tekmovanju smo imeli do razglasitve nekaj ur prostega časa. Medtem smo imeli topel obrok, možnost ogleda farme nojev in prosti čas namenjen druženju. Na tekmovanju smo dijaki pokazali veliko znanja. Vidu in Katji sta na žalost zmanjkali samo točka ali dve, da bi prejela priznanje. Najboljši rezultat sva dosegla s Petro, ki je za las ujela zlato priznanje in jaz, ki sem dosegel najboljši rezultat in se tako uvrstil na prvo mesto v kategoriji tehnikov. Potovanje smo zaključili z obiskom na Trojanah, kjer smo se posladkali z ogromnimi trojanskimi krofi.

Gašper Stanonik, 2. F

LEVI SO SPET IMELI KRHKKE ZOBE

V torek, 28. 2. 2012, ob 11. uri je na BC Naklo potekala nogometna tekma lige ŠKL med ekipama BC Naklo in Ekonomsko šolo Murska Sobota. V dvorani se je zbralo okrog 100 gledalcev.

Naši nogometaši so prvi povedli. V 1. minuti je bil strelec zadetka Luka Kuralt. Veselje domačih navijačev ni trajalo dolgo, kajti v 8. minuti je za goste izenačil Florjan Ternar. Naši so se še naprej borili, vendar ni nič kaj pomagalo, ker so gostje prevzeli vodstvo. V 10. minuti je gol ponovno zadel Florjan Ternar. Prvo četrtino so gostje dobili z 2:1. V drugi četrtini se je »golijada« samo še nadaljevala. V 14. minuti je za goste zadel Amadej Maroša.

Drugo četrtino so gostje dobili z 1:0. V tretji četrtini borba ni popuščala in kljub gledalcem, ki so prispevali svoj delež, domačini niso zaigrali kaj bistveno bolje. Gostje so povedli s 4:1, v 34. minuti je zadel Saša Reček. Tretjo četrtino so gostje dobili z 1:0. Na začetku četrte četrtine je za domačine posvetil žarek upanja, saj je v 37. minuti zadel svoj drugi zadetek, Luka Kuralt. Domači navijači se niso veselili predolgo, saj je v 34. minuti za goste zadel Amadej Maroša (drugi zadetek). Črna luknja se je samo še poglobljala, saj so gostje povišali svoje vodstvo na 6:2, strelec je bil v 44. minuti Florjan Ternar (tretji zadetek). Za končni rezultat 6:3 je gledalce navdušil zadetek Blaža Vodnika.

POSTAVI

DOMAČI: Lovro Kokot (1), Tilen Brelih (2), Jure Čufer (3), Blaž Vodnik (4), Martin Malovrh (5), Matej Rupar (6), Tilen Klinar (7), Vid Žitko (8), Dominik Pikš (9), Luka Kuralt (10) in Aljaž Klančnik (11).

GOSTJE: Kristjan Vrbnjak (1), Matej Slatinšek (3), Sašo Reček (4), Florjan Ternar (5), Amadej Maroša (6), Mitja Šemen (8), Primož Grlec (9) in Marko Karoli (10).

Ožbej Mohar, 2. B

SLOVO ZAKLJUČNIH LETNIKOV

Dijaki so obujali spomine na šolske dni:

Torej, kje se je vse skupaj začelo?

Mislím, da moja izbira šole sega nazaj v sedmi razred, ko smo si z učiteljico gospodinjstva ogledali znameniti Biotehniški center Naklo. Prva stvar, ki sem jo opazila, ko sem stopila iz avtobusa, je bil neznosen vonj »domačih vonjav«. Gnojili naj bi kakšno uro preden smo prišli in ob hudem soncu, visokih temperaturah ter dehidriranosti je bila to zadnja stvar, ki smo si jo želeli. Večino posesti si nismo niti dobro ogledali, saj najstnikov starih 13–14 let niti najmanj ne zanima, kako pridelujejo eko jabolka in mleko.

In na tej šoli sem nato preživela naslednja štiri leta. Danes si ne morem predstavljati, da zaključujemo. Vse je minilo tako hitro, s toliko zapleti, težavami, jokom, strahom, tudi veseljem ... in sedaj bo vsega tega konec in pisala se bo nova zgodba.

Sara Šifrer, 4. B

Srednješolska leta sem preživela z najbolj »norimi« ter zabavnimi sošolci. Čeprav nas je bilo v razredu vsako leto manj, smo vsa leta ostali ekipa v dobrem in slabem.

Vsa štiri leta so bila zabavna, zanimiva, nikoli dolgočasna ter le občasno prenatrana. Z eno besedo – bila so nepozabna. In mi smo najboljša generacija.

4. Č -> Vsi za enega, eden za vse.

Mateja Gradišek, 4. Č

Na tej šoli mi ni bilo nikoli dolgčas. Vedno se je kdo od nas spomnil kakšne nove vragolije ali potegavščine. Najbolj mi je bilo všeč, da smo bili kot razred dobra ekipa. Nikoli se nismo prepirali ali »držali« drug na drugega. Vedno smo držali skupaj in si pomagali v težkih trenutkih. Delovali smo kot dobri, prijazni, ambiciozni in hkrati zelo komunikativni člen kmetijsko podjetniškega tima 2008–12 z nekaj manjšimi napakami – pogosto smo bili brez dlake na jeziku.

Nikoli ne bom pozabil znamenitega stavka našega razrednika: »Če glava ne ve, kaj dela, telo trpi.« Ta stavek je zelo rad ponavljal takrat, ko nam je razdeljeval »papirčke« (vzgojni ukrepi).

Nejc Jeraj, 4. Č

Na srednjo šolo me bodo vezali res lepi spomini, čim prej pa bom skušala pozabiti tiste najslabše. Vesela sem, da sem imela tako zabavne in pristrčne sošolke in sošolce ter da smo se trudili, da nam je čas pri šolskih urah tekel hitreje. Najbolj se bom spominjala sošolke Ane, ker je vedno poskrbela za smeh v razredu, pridružila pa se ji je še Maja s svojimi vrlinami. Ko so nastopili tako imenovani »težki časi« – čas testov – smo pridno držali skupaj in jih reševali v skupinah ter se posvečali drug drugemu. Z nekaterimi sošolci smo postali res dobri prijatelji.

Spominjala se bom tudi nekaterih profesorjev, ki so nam na različne smešne načine popestrili ure.

Ostali mi bodo nepozabni spomini na šolska leta in na koncu se bom res težko poslovila ...

Tina Demšar, 5. FD

4. BF

4. N

4. Č

5. FD

ZGODILO SE JE

19.–30. 3. 2012
PUD – 3. F

24. 3. 2012
delovna sobota – očistimo Slovenijo

30. 3. 2012
Velikonočna razstava in festival pomladi

2. 4.–1. 6. 2012
PUD – 1. IJ

2. in 3. 4. 2012
projektna dneva

10. 4.–1. 6. 2012
PUD – 2. CD in 2. E

12. 4. 2012
dan odprtih vrat

20.–22. 4. 2012
izbirni tabor ŠVZ

21. 4. 2012
maturantski ples

23. 4. 2012
ogled opere Nabucco

9. 5. 2012
strokovna ekskurzija za naravovarstvo

24. 5. 2012
ocenjevalna konferenca

25. 5. 2012
slovo maturantov, drevo generacije, parada v Kranju

28. 5. 2012
konec pouka zaključnih letnikov

4.–29. 6. 2012
PUD – 3. N

7. 6. 2012
nagradni izlet

ZGODILO SE BO

15. 6. 2012
zaključene ocene

20. 6. 2012
ocenjevalna konferenca

21. 6. 2012
zaključna razstava 3. CD, 3. E in 3. IJ

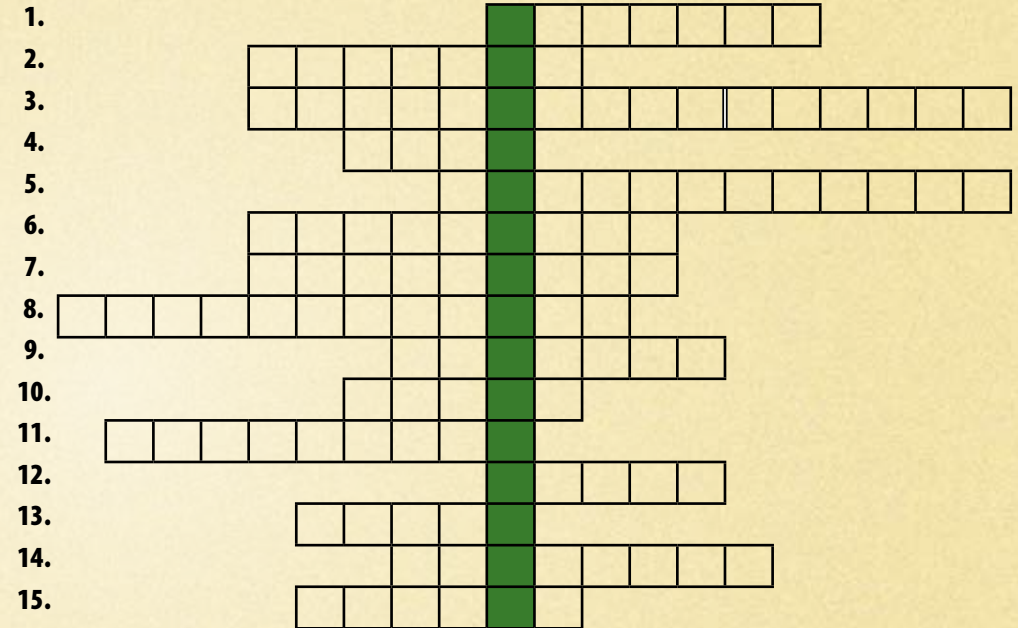
22. 6. 2012
podelitev spričeval

2.–6. 7. 2012
začetek popravnih izpitov

2. 7. 2012
rezultati zaključnega izpita

9. 7. 2012
rezultati poklicne mature

KRIŽANKA

1. Posnemanje vzorcev iz narave in prenos v tehniko.
2. Kraljica rož.
3. Latinsko ime za sončnico.
4. Latinsko ime za vrtnico.
5. Razdalja med izohipsami.
6. Slanost morja.
7. Angleško ime za kosilnico.
8. Kateri prajezik, so govorili sredi 3. tisočletja pr. n. št., na ozemlju Krpatov do osrednje Azije?
9. Kakšni deli mikroskopa so okular, objektiv, kondenzor z zaslonko?
10. Kaj ima vsaka celica?
11. Veda, ki preučuje živali.
12. Angleško ime za živo mejo.
13. Majhni delci, ki so s prostim očesom nevidni, so?
14. Kdo je prvi pripravil pregleden periodni sistem leta 1869?
15. _____ preučuje snovi, njihove lastnosti in snovne spremembe.

Izpišite geslo križanke:

Geslo oddajte v šolski knjižnici do 15. 9. 2012. Srečni izžrebanec dobi piškotke.

Si ustvarjalen
in poln neverjetnih,
norih,
osupljivih idej ...
pa ne veš, kam z njimi?

Imaš umetniško žilico
za oblikovanje?

Rad ustvarjaš
in ti poletni veter
prinese poseben navdih?

Če si samo na 1 vprašanje odgovoril pritrdilno,
beri naprej!

Uredništvo Mladih brazd razpisuje

NATEČAJ

za **oblikovanje naslovnice šolskega časopisa** »Mlade brazde« v
letu 2012/2013.

Naslednje leto jih bomo namreč brali v popolnoma novi podobi! :) Če imaš idejo, kako bi lahko izgledal naslovni napis in slika te vabimo, da to preneseš na papir.

→ Nekaj navodil: podobo naslovnice nariši na A4 list. Zadaj se podpiši z imenom, priimkom in razredom ter do 15. septembra prinesi v družboslovni kabinet.

Če pa imaš morda idejo, kako bi bil oblikovan celoten časopis, pa se lahko javiš za

oblikovalca Mladih brazd

v kabinetu za slovenščino, prav tako do 15. septembra.